Reklamy

Posłuchaj

5
(3)

Kolejny repost z bloga Roberto de Mattei. Faktycznie podziwiać można, jak włoski historyk i arystokrata omija ryfy polemiki, oscyluje pomiędzy Scyllą tradycjonalizmu i Charybdą *Novus Ordo* i pisze tak, by się nikomu nie narazić, każdego pozyskać, by „wilk był syty a owca cała”.

> A czy blog Tradycja i Wiara tak nie potrafi?

Potrafi, ale nie chce. Za dużo mamy w Kościele dyplomacji, układów, chowania głowy w piasek i przemilczania prawdy.

Piszący te słowa też był kiedyś dyplomatyczny i spolegliwy (jak na swoje możliwości) i nic mu to nie dało.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Obecnie jako sedewakantysta roku 2022 wali prosto z mostu. Być może się myli – chociaż wątpi – ale przynajmniej nie jest tchórzliwy.

Roberto de Mattei pisze uczenie, głęboko, mądrze i pięknie, więc trudno zbyć jego twórczość tym, że się chce komuś podlizać.

Jego niże podany tekst ukazuje prawdę o tym, że FSSPX mogło się z Rzymem już trzykrotnie przed rokiem 2026 „dogadać” lub dojść do porozumienia.

Niestety – zdaniem de Mattei i Rzymu – to za każdym razem Bractwo z tego kroku rezygnowało.

Do porozumienia dojść mogło:

- w 1988 roku – za Jana Pawła II,
- w 2012 roku – za Benedykta XVI,
- w 2018 roku – za Franciszka.

Zatem dwaj papieże i jeden antypapież próbowali przywrócić Bractwu kanoniczną regularność.

Copyright Mavientura Projects e.K>

> Kto bardziej zawinił?

Autor tego nie wie, bo go przy negocjacjach nie było. Zakłada, że każda strona kłamie lub przynajmniej upiększa rzeczywistość.

Swego czasu poznał faktycznie całą „wierchuszkę” FSSPX: biskupa Fellaya (przełożonego generalnego w latach 1994-2018), ks. Schmidbergera (1982-1994) i byłego pierwszego asystenta FSSPX w roku 2012, którego nazwiska w tej chwili nie pamięta.

Biorąc pod uwagę te znajomości przypuszcza, że bardziej winne było niestety Bractwo. Jeśli de Mattei ma rację, a biskup Lefebvre wycofał już złożony podpis, więc to on w imieniu FSSPX negocjacje zerwał.

Faktycznie autor negocjatorów Watykanu osobiście nie poznał, więc nie ma skali porównawczej. Jednakże wrażenie, które wywarli na nim przełożeni FSSPX nie było niestety pozytywne.

Ks. Schmidberger powiedział autorowi:

> Czekamy aż odrzucą Vat. II i przyznają się do błędu.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Nie jest to dosłowny cytat, ale o to z grubsza chodziło. Autor zdumiony odparł, że w takim razie będą długo czekać.

Co ciekawe abp. Pozzo powiedział, że podobne roszczenie FSSPX wysunęło w 2018 roku. Więc faktycznie mogło tak być.

Bractwo św. Piusa X niestety nie jest nieskalane i święte, patrz skandale obyczajowe ani takim nie jest Watykan. Często lepsze jest wrogiem dobrego, gdy myśli się o interesach własnych zamiast o zbawieniu dusz.

„Habetis mandatum apostolicum?” (Czy posiadacie mandat apostolski?). Zgodnie z tą tradycyjną formułą, stosowaną do potwierdzenia aprobaty papieskiej kandydatów, obrzęd święceń biskupich rozpoczął się 1 lipca w Écône.

Kapłan odpowiedział, odczytując krótki tekst – pozbawiony wartości kanonicznej – sporządzony przez o. Davide Pagliarani, Przełożonego Generalnego Bractwa Świętego Piusa X (SSPX):

> „Władze Kościoła wykazują postawę przeciwną wierze i działają przeciwko Świętej Tradycji oraz niezmiennemu Magisterium Kościoła”, dlatego „uważamy za konieczne dokonanie konsekracji biskupów, którzy są w pełni wierni Tradycji” i że mamy „największy obowiązek przekazania łaski biskupiej tym kapłanom”.

Uklęknąwszy przed głównym konsekratorem, biskupem Alfonso de Galarreta, czterech nowych biskupów złożyło kolejno

Copyright Mavientura Projects e.K>

przysięgę, która według *Pontificale Romanum* zaczyna się od następujących słów:

> „Ja… odtąd i na zawsze będę wierny i posłuszny błogosławionemu Apostołowi Piotrowi, Świętemu Kościołowi Rzymskiemu, Ojcu Świętemu Papieżowi Leonowi XIV i jego prawowitym następcom…”

Historia się powtarza, choć w innych okolicznościach. 30 czerwca 1988 roku w Écône w Szwajcarii arcybiskup Marcel Lefebvre konsekrował czterech biskupów bez mandatu papieskiego.

Trzydzieści osiem lat później, 1 lipca 2026 roku, dwóch z konsekrowanych wówczas biskupów – biskup Bernard Fellay i biskup Alfonso de Galarreta – udzieliło z kolei święceń biskupich czterem kapłanom Bractwa Kapłańskiego Świętego Piusa X: Pascalowi Schreiberowi (Szwajcaria), Michaelowi Goldade (Stany Zjednoczone), Michelowi Poinsinet de Sivry (Francja) i Marcowi Hanappierowi (Francja), po raz kolejny działając wbrew woli Papieża.

Apel Papieża i odpowiedź Bractwa Kapłańskiego Świętego Piusa X

W przededniu dzisiejszych konsekracji, 29 czerwca, papież Leon XIV zwrócił się z serdecznym apelem do Przełożonego Generalnego Bractwa, ojca Davide Pagliarani, prosząc go o zaniechanie konsekracji.

Copyright Mavientura Projects e.K> Roberto de Mattei, Święcenia w Écône z 1 lipca 2026 r.: Chronos i Kairos pewnego wydarzenia. | 5

„Rozważcie z uwagą duchowe dobro wiernych” – napisał Papież – „ponieważ akt schizmatycki, którego byście się dopuścili, pozbawiłby ich legalnego, a w niektórych przypadkach nawet ważnego, przyjmowania sakramentów, które kochają i których pragną dla swojego uświęcenia”.

W końcowej części listu Papież potwierdził gotowość Stolicy Apostolskiej do podjęcia „drogi dialogu i zrozumienia, którą Duch Święty może uczynić możliwą i owocną”. Dodał:

„Modlę się za was, ponieważ rozdarcie bezszwowej szaty Chrystusa jest grzechem o najwyższym ciężarze. Niech Pan oświeci wasze sumienia i obudzi wasze serca.

Mocą autorytetu otrzymanego od Chrystusa, z sercem pełnym smutku, ale wciąż nadziei, czuję się w obowiązku prosić was o zaniechanie tego zamiaru i powierzam te intencje Niepokalanemu Sercu Maryi, Matki Dobrej Rady”.

Kilka godzin później o. Davide Pagliarani odpowiedział papieżowi Leonowi XIV orędziem napisanym w pełnym szacunku, a zarazem serdecznym tonie, potwierdzając, że Bractwo Świętego Piusa X nie zamierza oddzielać się od Kościoła, lecz służyć mu w sytuacji, którą uznaje za wyjątkową.

Przełożony Generalny Bractwa nie postrzega konsekracji jako gestu schizmatyckiego, argumentując wręcz, że ich celem jest „naprawienie szaty Chrystusa” rozdartej przez kryzys w Kościele.

Copyright Mavientura Projects e.K>

O. Pagliarani zaapelował następnie do papieża o poświęcenie niezbędnego czasu na rozeznanie, przypominając, że Bractwo zostało już oskarżone o schizmę w 1988 roku, co nie przeszkodziło w późniejszym dialogu ze Stolicą Apostolską.

List kończy się apelem do „ojcowskiego serca powszechnego pasterza” Leona XIV, w przekonaniu, że „pewnego dnia wszystkie trudności między Stolicą Apostolską a Bractwem zostaną rozwiązane”.

Papież nie mógł uchylić się od obowiązku przypomnienia konsekratorom o powadze ich czynów. Równie przewidywalne było jednak, że Bractwo Świętego Piusa X potwierdzi decyzję całkowicie zgodną z wyborem dokonanym przez jego założyciela.

W istocie, konsekracje z 2026 roku są głęboko zakorzenione w wydarzeniach z 1988 roku i można je zrozumieć jedynie poprzez rekonstrukcję historii, która je poprzedzała.

Chronos kontra Kairos

Starożytni Grecy rozróżniali chronos i kairos. Chronos to czas ilościowy – mierzalny ciąg zdarzeń chronologicznych. Kairos natomiast wskazuje na czas jakościowy: decydujący moment, okno możliwości, w którym wybór trwale zmienia bieg wydarzeń.

Ojcowie Kościoła i teologowie średniowieczni przyjęli to rozróżnienie, nadając mu znaczenie nadprzyrodzone. Chronos to czas, w którym człowiek żyje i działa; kairos to moment, w którym Bóg rzuca człowiekowi wyzwanie, stawiając go przed

Copyright Mavientura Projects e.K>

wyborem, który ukształtuje jego przyszłość w oparciu o jego współpracę z łaską lub jej odrzucenie.

Dla arcybiskupa Marcela Lefebvre’a osobisty kairos nadszedł w nocy z 5 na 6 maja 1988 roku. Wtedy właśnie dojrzała decyzja, która na stałe naznaczyła jego życie i historię Bractwa Kapłańskiego Świętego Piusa X: wycofać podpis, który złożył zaledwie kilka godzin wcześniej na protokole porozumienia ze Stolicą Apostolską, i mimo wszystko dokonać konsekracji biskupich, bez papieskiego mandatu.

Aby zrozumieć tę decyzję, która stanowiła przełomowy moment w historii, należy cofnąć się do poprzednich miesięcy. W listopadzie 1987 roku papież Jan Paweł II wysłał kardynała Édouarda Gagnona do Écône jako wizytatora apostolskiego.

Wizyta zakończyła się przekazaniem papieżowi w styczniu 1988 roku około trzydziestostronicowego raportu, w którym kanadyjski kardynał przedstawił zasadniczo pozytywną ocenę sytuacji Bractwa i zaproponował rozwiązanie kanoniczne, które ułatwiłoby pełne pojednanie z Rzymem.

Tymczasem arcybiskup Lefebvre publicznie ogłosił zamiar konsekracji co najmniej trzech biskupów do 30 czerwca 1988 roku, nawet bez papieskiego upoważnienia.

Jan Paweł II nie porzucił drogi dialogu. 12 i 15 kwietnia 1988 roku zorganizowano spotkania przedstawicieli Stolicy Apostolskiej i Bractwa, w których uczestniczyli teologowie i kanoniści obu stron.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Pomyślny wynik tych rozmów utorował drogę do kolejnego spotkania, które odbyło się 5 maja, między kardynałem Josephem Ratzingerem, ówczesnym prefektem Kongregacji Nauki Wiary, a arcybiskupem Lefebvre.

Protokół z 1988 roku i punkt bez powrotu

Spotkanie zakończyło się podpisaniem protokołu porozumienia, który ma pozostać jednym z najważniejszych dokumentów w najnowszej historii Kościoła.

W pierwszej części, doktrynalnej, arcybiskup Lefebvre, w imieniu swoim i Towarzystwa, zadeklarował wierność Kościołowi katolickiemu i Papieżowi.

Przyjął doktrynę zawartą w artykule 25 Konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium* dotyczącą Magisterium Kościoła i należną jej akceptację. Zobowiązał się do podtrzymywania postawy studium i dialogu ze Stolicą Apostolską, unikając polemik dotyczących kontrowersyjnych punktów Soboru Watykańskiego II i późniejszych reform.

Uznał ważność Mszy Świętej i sakramentów sprawowanych zgodnie z księgami liturgicznymi promulgowanymi przez Pawła VI i Jana Pawła II. Wreszcie, obiecał poszanowanie ogólnej dyscypliny Kościoła, chroniąc szczególną dyscyplinę kanoniczną, która miała zostać przyznana Bractwu.

W zamian Stolica Apostolska zaproponowała dalekosiężne rozwiązanie kanoniczne. Bractwo miało zostać erygowane jako

Copyright Mavientura Projects e.K>

Stowarzyszenie Życia Apostolskiego na prawie papieskim, obdarzone znaczną autonomią od biskupów diecezjalnych w zakresie kultu, formacji i apostolatu.

Miało otrzymać prawo do dalszego korzystania z ksiąg liturgicznych z 1962 roku. W celu rozstrzygania ewentualnych sporów miała zostać powołana komisja mieszana, złożona z przedstawicieli Stolicy Apostolskiej i Towarzystwa.

Ponadto protokół przewidywał zniesienie *suspensio a divinis* nałożonego na arcybiskupa Lefebvre'a, uregulowanie aktów dokonanych bez niezbędnych uprawnień oraz prawne uznanie domów i dzieł Bractwa.

Co najważniejsze, protokół uznawał możliwość wyniesienia członka Bractwado godności biskupiej, wybranego z listy trzech nazwisk zaproponowanych przez arcybiskupa Lefebvre'a.

Kwestia zapewnienia biskupa – główna troska założyciela – wydawała się znaleźć rozwiązanie. Pełny tekst porozumienia został opublikowany w kolejnych dniach przez Biuletyn Stolicy Apostolskiej, dziennik Présent oraz samo Bractwo Kapłańskie Świętego Piusa X.

Niecałe dwadzieścia cztery godziny po podpisaniu dokumentu wszystko się zmieniło. 6 maja arcybiskup Lefebvre wystosował list do kardynała Ratzingera, w którym oświadczył, że nie uważa otrzymanych gwarancji za wystarczające.

Zażądał, aby konsekracja przyszłego biskupa została wyznaczona na 30 czerwca, dodając, że w przypadku braku pozytywnej

Copyright Mavientura Projects e.K>

odpowiedzi, uważa się za moralnie zobowiązanego do przeprowadzenia konsekracji biskupich osobiście.

Co dokładnie wydarzyło się podczas tej nieprzespanej nocy między czwartkiem 5 a piątkiem 6 maja, którą arcybiskup Lefebvre spędził w klasztorze Bractwa w Albano przy Via Trilussa w towarzystwie kilku swoich najbliższych współpracowników?

Pewne jest, że decyzja z 6 maja 1988 roku wyznaczyła punkt, z którego nie było odwrotu. Od tego momentu dialog stopniowo przerodził się w wyścig z czasem.

Ostatnie spotkanie odbyło się 24 maja, podczas którego kardynał Ratzinger, w imieniu Jana Pawła II, zaproponował możliwość przesunięcia nominacji biskupiej na 15 sierpnia, pod warunkiem przywrócenia klimatu zaufania i pojednania ze Stolicą Apostolską w oparciu o podpisany już protokół.

Arcybiskup Lefebvre, w liście z 2 czerwca, odrzucił tę propozycję, nalegając na datę 30 czerwca i nominację trzech biskupów, aby zagwarantować życie i działalność Bractwa.

W ostatnim liście z 9 czerwca Jan Paweł II błagał arcybiskupa Lefebvre’a o zastanowienie się nad powagą konsekwencji czynu, który zamierzał popełnić, wzywając go do „pokornego powrotu do pełnego posłuszeństwa Wikariuszowi Chrystusa”.

30 czerwca 1988 roku, z pomocą biskupa Antônio de Castro Mayera, arcybiskup Marcel Lefebvre konsekrował czterech

Copyright Mavientura Projects e.K>

biskupów bez mandatu papieskiego: Bernarda Fellaya, Bernarda Tissiera de Mallerais, Richarda Williamsona i Alfonsa de Galarrety. Jan Paweł II zareagował 2 lipca, wydając motu proprio „Ecclesia Dei adflicta”, kwalifikując akt jako „schizmatycki” i oświadczając, że konsekratorzy i osoby konsekrowane popadli w ekskomunikę latae sententiae, przewidzianą przez prawo kanoniczne.

Wniosek

Chronos dobiegł końca: minęło trzydzieści osiem lat od tamtej pory. Jednak kairos 1988 roku – chwila, w której Opatrzność skupiła ciężar historycznej decyzji w rękach arcybiskupa Lefebvre’a – wciąż rzuca cień na teraźniejszość.

1 lipca 2026 roku stanowi jeden z najważniejszych momentów w historii relacji między Stolicą Apostolską a Bractwem Świętego Piusa X.

Nie dlatego, że otwiera zupełnie nowy kryzys, ale dlatego, że niezaprzeczalnie potwierdza, iż kryzys z 1988 roku nigdy nie został w pełni rozwiązany.

Wkracza on teraz w inną fazę, w której sednem problemu nie jest już jedynie legalność czterech konkretnych konsekracji biskupich, ale trwałość leżącego u ich podstaw dylematu doktrynalnego i nieustanna kontynuacja linii biskupów, której przeznaczeniem jest przetrwanie niezależnie od autorytetu Papieża.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Copyright Mavientura Projects e.K> Roberto de Mattei, Święcenia w Écône z 1 lipca 2026 r.: Chronos i Kairos pewnego wydarzenia. | 14

[redacted]

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Action: process_rati Post ID: 168701 Post Nonce: 00659fc1d4 ○ ☆ ○ ☆ ○ ☆ ○ ☆ ○ ☆
Processing your rating...
Średnia ocena {{avgRating}} / 5. Policzone głosy: {{voteCount}}
{{successMsg}} {{#errorMsg}} {{.}} {{/errorMsg}}

There was an error rating this post!

Średnia ocena 5 / 5. Policzone głosy: 3

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

- Roberto de Mattei, Facta sunt potentiora verbis. Słowa i czyny w prawie kościelnym.

  Data
  14 lipca 2026
  W odniesieniu do
  Analiza cudza

- Roberto de Mattei, Sytuacja dotycząca konsekracji biskupich FSSPX z 1 lipca 2026 r.

  Data
  15 lipca 2026
  W odniesieniu do

Copyright Mavientura Projects e.K>

Analiza cudza

- Roberto de Mattei, Sacco di Roma – litościwa kara

Data
14 czerwca 2024
W odniesieniu do
4. Franciszek

Copyright Mavientura Projects e.K> Roberto de Mattei, Święcenia w Écône z 1 lipca 2026 r.: Chronos i Kairos pewnego wydarzenia. | 17